

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

N:o 36

Illustrerad Veckotidning för Söndagsskolan och Hemmet.

27 årg.

4 Sept.

Redaktör: J. B. GAUFFIN, Uppsala.

1910.

Gideons seger.

Dom. 7: 9—21.

Under den gångna delen av detta år hava vi i våra söndagsskolor läst texter ur Nya Testamentet, men från och med denna söndag komma vi nu att läsa strödda berättelser ur Gamla Testamentet. Och efter vi förlidet år slutade med att läsa om Josua, skola vi nu börja med en berättelse ur domaretiden, berättelsen om Gideons seger över Midjaniterna.

Under domaretiden levde Israel ett obetänksamt liv. De togo efter de kringboende folkens hedniska seder och förföllo till deras avgudiska väsende. På samma gång försummade de alldeles sitt lands försvarsåtgärder, så att landets alla portar stodo vidöppna och liksom inbjödo de kringboende ökenfolkens vilda horder till plundring.

Och fienderna kommo. När Gideon var ung, inföllo midjaniter, amalekiter och andra österns folk och plundrade och översvämmade det heliga landet likt gräshoppsvärmar, förtärde grödan och rövade bort boskapshjordarna. Så fortgick det under sju år. Det var en nödens och en svaghetens tid för Israel.

I denna nöd vände sig folket åter till Herren deras Gud och ropade till honom om hjälp och befrielse. Det var då Herren kallade Gideon att bli sitt folks befriare. Sedan Gideon blivit viss om sin sändning och sin uppgift, sände han budskap till de närmaste stammarnas män och kallade dem till strid för fosterlandets befrielse. Trettiotvå tusen ställde sig genast under fanorna. Innan Gideon vågade sig i strid med fienden, bjöd han på Guds befallning de rädda att vända om hem. Det visade sig då, att tjugutvå tusen vände åter till sina hem. Ännu en gång prövade han dem, och då fick han blott trehundra kämpar med sig. Gud ville visa, att han kan giva seger likaväl genom få som genom många.

Ty med sina trehundra krigare segrade han över Midjans myllrande hopar, som i nattens mörker började ropa, springa och fly samt anfalla och nedhugga varandra inbördes. Gideon och hans skara stodo stilla på bergshöjderna omkring fiendens läger, höjde sina brinnande facklor högt och ropade i basunerna: "För Herren och Gideon!"

När dagen bröt in, kallade Gideon åter Israels män till att förfölja och driva fienden ut ur landet. Och när detta var gjort, vågade ingen fiende anfalla Herrens folk, så länge Gideon levde.

Vår berättelse visar oss, vilket förfärligt öde kan drabba ett folk, som

försummar sitt försvar och inte övar sig för strid under fredens tid. Det är längesedan Gideon levde, men än i våra dagar leva vi under osäkra förhållanden, tills lag och rätt också blir gällande mellan de olika nationerna och folken. Tills den tiden kommer, måste vi stänga vårt lands portar med både fästningar och kanoner och öva oss att försvara och värna vårt hem och vårt land, vår frihet och vår svenska odling.

Vi se vidare av vår text, att en liten skara män kan med Guds hjälp övervinna stora skaror. Ett litet folk kan värna sig mot ett större, om det mindre är övat, enigt och frimodigt samt har en skicklig och vis ledare.

Gideon och hans män vunno genom att lyfta sina facklor och ropa: För Herren och Gideon. I hundra år var Sverige en stormakt i vår världsdelen till följd av det ljus och den bildning evangelium skänkt det genom reformationen och på grund av det ljus, som spred sig till alla grenar av vårt lands förvaltning. Än i dag har evangelium samma kraft i sig. Låtom oss därför följa Gideons och hans mäns exempel! Vi skola lyfta evangeliets härliga fackla högt, så att allt mörker, all synd och all last förjagas ur vårt land och från vårt folk. När Sveriges miljoner män och kvinnor, gossar och flickor bliva besjälade av Guds Ande och kunna i sanning ropa: "För Herren och hans sak vilja vi strida!" Då blir Sverige oöverbinnerligt.

J. B. Gauffin.

Ängeln.

Långt borta vid himlaranden i väster låg en ängel och vilade sig i sin guldfransade hängmatta. Han hade inte haft någonting att göra på långa tider, så att om det går an för en ängel att ha lång-

samt, så tror jag nästan att han hade det.

Nerifrån jorden såg hängmattan ut som en liten sky. Bonden lade ej märke till den en gång, ty han höll utkik bara efter de stora, tunga regnmolnen. Sjömannen däremot hade sett den, ty han visste

att han ofta kan vänta sig litet av varje från det hållet.

Men bonden såg bara efter de stora regnmolnen, och dem hade det varit gott om i långa tider.

Ledsamt också! Så långt fram i höands-tiden, mycket gräs men intet torrväder. Nu låg höet i bruna bredor över ängen eller stod uppsatt i mörka vålmar eller hängde i svarta hässjor. Nej, det såg inte bra ut.

Och människorna gick där surmulna och ledsna. För att det är så med dem, att om det regnar, när de vilja ha solsken, så bli de surmulna. Och om solen skiner, när de vilja ha regn, så bli de också surmulna.

Lars Svensson var just surmulen, när han gick där och slog Sörängen sin. Nu hade han så mycket hö ute och inga ut-sikter att få det torrt.

Han kunde verkligen lika gärna sluta arbeta, tyckte han, och gå in och byta om kläder, så kunde han få gå på arbetareföreningens fäst i kväll. Han visste nog, att hustrun och barnen icke gärna sågo, att han gick dit. Men när han nu inte hade någonting för att han strävade, så ville han åtminstone ha litet roligt.

Lars gick och tänkte och tänkte på alla orättvisor här i världen, och han blev allt mera uppretad. Men runt omkring honom flögo ett par småfåglar och skreko så högt de kunde: "Smick — smick".

Lars blev ändå mera uppretad av detta skrik, som aldrig tog något slut. Ja, ja, han skulle nu skynda på med arbetet en stund, och så skulle han ha litet roligt i kväll.

Då fick den lilla ängeln bud från Gud, att han skulle skynda sig ner på jorden, det var någon, som ropade där nere.

Ängeln kvicknade till på en enda gång. Han gjorde en lustig kullerbytta ut ur hängmattan och satte av ned på jorden. Han visste ingenting om vad han skulle göra eller vart han skulle gå, men i alla

fall var han säker om att vara på rätt väg.

Han for förbi Lars, som gick där och slog. Han for så tätt förbi honom, att luftdraget tog halmhatten av Lars och kastade den ett stycke bort på ängen.

Lars fick brått att se sig omkring. Vad var det? — Hm, västanvinden? Hangick åstad för att taga upp sin hatt. Men i detsamma han böjde sig ned, kom en ny vindpust. Denna viftade gräset åt sidan och Lars fick syn på ett litet fågelbo alldeles bredvid där hatten låg. I boet funnos tre små fågelungar, som låg och pep, och runt omkring honom flögo ännu de två fåglarna och ropade "Smick—smick, smick—smick" av alla krafter.

"Stackars småttningar!" tänkte Lars. "Jag hade lätt kunnat komma att förstöra deras bo, det är väl därför, som de föra ett sådant liv. Ah, nej, jag skall nog inte förstöra något hem."

I detsamma kom Lars att tänka på sitt eget hem — en lång tanke. Kanske han ändå inte skulle gå ut och dricka och spela kort i kväll.

I detsamma höll hatten åter på att ge sig i väg för Lars, och då kom han ihåg sig. Det var sant — västanvinden! Nu blev det väl torkväder, och då blev det annat att göra.

Ifrån gårdarna runt omkring kom folket ut och började kasta ut hövålmarna. De surmulna ansiktena ljusnade och logo. Den välsignade västanvinden!

Och ängeln växte sig stor och mäktig, ty till och med den minsta ängel kan bli stor och mäktig, när han behöver det för att utföra Guds vilja. Det susade i vingarna, och de stora trädkronorna vajade i luftdraget. Och höet luftade och höjde sig från marken och skakade vätan av sig i hässjorna. — —

Ute vid kusten dånade och sprutade havet högt mellan skären. Men sjömannen hade förutsett, vad som skulle komma, då han såg den lilla guldkantade skyn i väster. Och nu låg han antingen tryggt i hamnen, eller också ilade han åstad för re-

BLOMMOR TILL DEN SJUKE.

DOKTORNS BESÖK.

vade storsegel, medan skummet yrde högt över bogen.

“Det var en riktig kärkommen kuling“, sade skeppar Olsson, då skutan hans for i skummet in mot kusten. “Mor skriver ju, att lill-Anna varje kväll ber Jesus skicka far hem till hennes födelsedag. — Ja, ja, lillpyret mitt, nu ser det ut, som om du skulle få din bön uppfylld, och det är den välsignade västanvindens skull.“

Och ängeln mäktiga vingebrus susade över jorden. Han hade räddat det lilla fågelboet, fått Lars att bli hemma på lördagskvällen och skaffat skeppar Olsson hem till hans lilla Annas födelsedag. Hela söndagen ruskade han i bondens hö, lyfte smågossarnas pappersdrakar högt i vädret, förde klangen av kyrkklockorna långt upp på sätrarne, där vallgossen satt ensam på tuvan. Och i dag fanns inga flugor, som gjorde korna förtret. Den välsignade västanvinden!

Sent på kvällen rev den ner murar Pet-

terssons byggnadsställning. Den var illa uppsatt, och det kunde skett en olycka, om den hade stått till måndagen. Men Pettersson välsignade icke västanvinden för det arbetet.

Först sent på måndags aftonen kröp ängeln åter upp i sin guldfransade hängmatta där borta i väster. Ty om han än var stor och mäktig där nere på jorden, så blev han en liten ängel igen hemma hos Gud.

Och människorna voro glada och belättna och sade: “Det var ett välsignat väder.“ Och somliga tackade Gud.

Men gamla farmor satt med sin slitna bibel och läste sitt kvällskapitel: “Loven Herren, I hans änglar, I, starka hjältar, som utträtten hans befallning, när I hören ljudet av hans ord.

Loven Herren, alla hans verk, varhålst hans tjänare, som utträtten hans vilja.

Loven Herren, alla hans verk, varhålst hans herradöme är. Min själ, lova Herren!“

Blommor till den sjuke.

Med teckning.

*Än är blomstertiden,
än är sommarn kvar,
snart är den förliden,
fort, så fort den far.*

*Blommor mot dig blicka
än och viska så:
»Lilla glada flicka
du oss bryta må!*

*Hjälp oss någon glädja,
förr'n vi vissna bort!
Varmt därom vi bedja,
Livet är så kort».*

*Lilla Siri hörde
visst små blommors bön
och till Rut dem förde,
och nog fick hon lön.*

*Rut, den stackars lilla,
längtat länge nog
ut, där fåglar drilla
ut till äng och skog.*

*Fastän sjuk i sängen
nu hon gläder sig:
»Jag kom ej till ängen,
men den kom till mig.*

*Kom att glädje bringa
i mitt sorgsna sinn';
ängens klockor ringa
hälsans dagar in!»*

Ella.

Doktors besök.

Med teckning.

Det var nu så, att en dag blev kattungen sjuk. Inte var den riktigt illa sjuk, men den var trög och dum och ville alls inte leka.

Lill Anna var alldeles otröstlig. Ty Jojan, såsom lill-kisse hette, var Annas älskling och lekkamrat, och nu trodde hon, att Jojan skulle dö.

Mor hade ju sagt, att det inte var så farligt, men Anna hade sin tanke för sig. Hon talade om sina bekymmer för kusin Frans. Hans pappa var kusk och bodde tvärs över gården.

Frans tog en viktig min på sig och sade: "När morfar va sjuk, kom doktorn, och sen vart han frisk." — "Ja, kom du, Frans, och var doktorn, så att lilla Jojan blir frisk", bad Anna.

Frans funderade litet och mindes, att doktorn varit klädd i hög hatt, glasögon, klocka och lång rock och såsom minne av honom stod ännu kvar en tom butelj, som det varit medicin i.

Och nu blev Frans doktor. Han klädde sig i sin brors långa rock och fars avlagda kusk-hatt, satte morfars glasögon på näsan och stoppade buteljen i fickan, sen han fyllt den med vatten. Och så kom han på sjukbesök.

Anna satt redan på förstutrappan med Jojan i knät. Frans kände katten på pulsen och såg under tiden på morfars klocka, alldeles som han sett doktorn göra, såg glad och hoppfull ut, såsom en läkare måste se ut.

"Det här går snart över. Vi skall lägga omslag här på benet. Jag har välgörande medicin i fickan. Om en dag eller ett par är allt över."

Inte ville Jojan dricka vattnet ur medicinbuteljen, inte ville hon gärna gå med omslag om benet, men frisk blev hon om ett par dar, såsom doktorn sagt, och det var det bästa av alltsammans.

Men Anna höll styvt uppå, att Frans var en riktigt bra doktor.

J. B. Gauffin.

Kerstin.

(Forts. från föreg. n:r).

Det doftade så skönt härinne från grannarnas ljusgröna skott. Solen stod nu högt på himmeln, och Kerstin hade blivit riktigt varm av sin snabba gång.

Nu hade hon kommit ut ur skogen. Hos skogvaktarens fick hon litet mjölk att dricka, och där fick hon också närmare besked om vägen.

Sålunda gick den lilla modiga flickan oförfärad framåt den oändligt långa, långa vägen, tills hon slutligen vid solnedgången kom fram till en stor gård.

Mitt på gårdsplanen stod en stor lind och därunder en soffa. Kerstin såg en man sitta på denna med huvudet lutat i sina bägge händer.

"Det är nog herr Justusson", tänkte hon

glatt och påskyndade sina steg, då i det samma en stor hund sprang emot henne med ett högljutt skall.

Därvid fick mannen på bänken öga på den lilla flickan. Han ropade på hunden, men då han såg, att den lilla ängsligt drog sig tillbaka, steg han upp och gick emot henne. Och huuden följde honom.

"Vad vill du, barn?" frågade mannen.

"Kan jag få stanna här?" sade Kerstin och räckte honom förtroendefullt sin hand.

"Stanna här? Vad menar du barn?"

Nu berättade Kerstin för honom, huru hon hela dagen vandrat ensam hit blott för att finna honom.

"Vill ni inte taga emot mig i ert barn-

hem?" sade hon och såg med sina öppna barnaögon in i hans gråa allvarliga ögon.

I stället för svar tog han Kerstin på sitt knä och satte sig med henne under linden. Hunden lade sig lydigt vid hans fötter.

"Ser du, mitt barn", sade han, "jag hade en gång en liten flicka, som var mig kärare än allting annat. Men jag miste henne, och sedan har jag aldrig varit glad. En natt, när jag inte kunde sova, fick jag en tanke. Jag tror, det var en av de osynliga änglarna, som följer varje människa på vägen, som ingav mig den tanken. Och nu har jag blivit glad igen."

(Forts).

Bibelläsning

eller vad står det i nästa söndags text?

Veckan 5-11 sept. 1910.

M. 5. 1 Sam. 3: 1-12. SAMUELS KALLELSE.

T. 6. v. 1-3. Samuel tjänar och sover i Tabernaklet.

O. 7. v. 4-5. Herren kallar Samuel, som tror att det är Eli.

T. 8 v. 6-7. Han kallar än en gång, men Samuel känner ej Herrens röst.

F. 9; v. 8-9. Han kallar ännu en gång, Eli förstår, att det är Herren.

L. 10. v. 10. Tala, din tjänare hör.

S. 11. v. 11-12. Herren kungör straffdomen över Eli och hans hus.

Brevväxling med de små.

Prisuppgift nr 1.

Jag trives gott i jordens heta zoner
Och ger dess nejder just dess karaktär,
Jag skänker bröd åt söderns miljoner
Och hus och hem jag också dem beskär.

Du stundom i ditt eget hem mig finner,
Om du mig skänker ans och sol och ljus;
Jag om min storhet då ej mycket minner,
När jag skall bo i mänskors trånga hus.

Dock skönast lyser jag för dessa kära,
Som ställt sin vandring till Guds paradis,
Där skola alla jublande mig bära
Och sjunga Guds och Lammets lov och pris.

Prisuppgift nr 2.

Mitt första varje människa varit,
Mitt andra måste alla i,
Mitt hela sörjes, när det farit,
Och ingen tror det är förbi.

Lev då mitt hela till Guds ära,
Så blir mitt andra mild för dig,
Då skola minnets änglar skära
Strö glädjens blommor på din stig.

J. B. Gauffin.

Till prenumeranter å Barnavännen!

Obs! Allt som rör tidningens redigering, innehåll, bidrag m. m. sändes till undertecknad.

Allt som rör tidningens prenumeration, ändring av adresser, betalning, påfyllningar m. m. eller det som rör expeditionen sändes direkt till Svenska Missionsförbundets expedition, Stockholm.

Uppsala i augusti 1910.

J. B. Gauffin.

Söndagsskoletext för den 11 Sept.

16 Sönd. e. Trefaldighet.

Samuels kallelse.

1 Sam. 3: 1-12.

Minnesvers: Ordspr. 23: 26. Giv mig, min son, ditt hjärta, och låt mina vägar behaga dina ögon.